

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2015/2016

Vysokoškolská kvalifikační práce – magisterská diplomová práce posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA. Michaela Roudnická
Název práce: Zenith House

Slovní hodnocení:

S prací Michaely Roudnické se setkávám kontinuálně po celou dobu svého působení na FaVU, která se víceméně kryje s dobou jejího studia. Byl jsem tak opakovaně svědkem „srážek“ mezi autorkou deklarovaným zájmem o figurativní „malbu o sobě“ a kritickými postoji hodnotitelů, kteří v její práci chtěli vidět nějaký přesah nebo nosnější téma. Otázka, zda malířce či malíři stačí pouze umět malovat, se přetřásá nejen na této fakultě, ale samozřejmě i napříč českým a světovým provozem umění. Řada malířů, kurátorů a galeristů vychází z pozice jakési apriorní defenzivnosti. Já pro ni, přiznám se, nevidím silný důvod – zkrátka nemám dlouhodobě pocit, že by malba ve srovnání s jinými médii či výrazovými formami nějak strádala. Vrátil-li se k výsledkům komisionálního hodnocení práce Michaely Roudnické v průběhu jejího studia, kritický tón se rychle stal standardem, stejně jako se standardem stala fragmentárnost a provizornost její práce – vždy jako bychom se dívali na iniciační fázi velkého projektu, který teprve přijde.

Nějak samozřejmě jsem očekával, že tím velkým projektem bude diplomová práce. Michaela Roudnická podzim strávila na stáži ve Velké Británii, v prostředí, které jí dlouhodobě nabízí pozitivnější zpětnou vazbu. Co je a jak funguje Zenith House, „komunitní dům“, v němž strávila několik měsíců, je popsáno v textové části práce. Zkušenost s podobným místem je nepochybně vždy intenzivní; kromě nezaměnitelného génia loci nabízí každodenní příděl příběhů a situací. Lze podobnou zkušenost zachytit malbou? Možná by to šlo daleko lépe prostřednictvím fotografie nebo videa, možná prostřednictvím románu nebo divadelní hry? Toto jsou naprosto logické a očekávatelné otázky, jež také jasně vypovídají o limitech malby, která dnes není omezována ani tak nějakým abstraktním strašákem konceptuálního umění, jako spíše svou ne/schopností vypovídat silným způsobem o tom, v jakém světě a jak dnes žijeme.

Takto jsem pochopil úkol, který před sebe Michaela Roudnická postavila: ukázat prostřednictvím figurální malby obraz života ve velkém domě plném mladých kreativních lidí na jednom z londýnských předměstí v roce 2016. Fotografie z domu (ať už je pořídila sama autorka nebo jí byly zasílány později spolubydlícími) by většinou bez problémů naplnily alba na některé sociální síti. Malby samotné ale působí výrazně jinak. Lehkost, pomíjivost a existenční nejistotu oslabovanou večírky a dávkami lehce hysterického humoru, které provází život mladší vrstvy tzv. generace Y, na malbách nenacházím. Slovo, které mě napadá, je spíše patos (související zřejmě se snahou dodat fotografickým předlohám v jejich malířské reinkarnaci něco navíc, vrstvu nadčasovosti a závažnosti).

Zaujalo mě, že ze všech možných motivů nakonec výsledné kompozice jaksí „neomylně“ míří k podobnému schématu: vidíme na nich dvojice, které zřejmě byly pohrouženy do dialogu nebo sdílení nějaké situace, ale na okamžik tento dialog přerušují s vědomím pracujícího oka kamery. Přes všechnu snahu o malířskost determinuje kompozice a atmosféru obrazů nejvíce fotoaparát.

Malířské podání série *Zenith House*, alespoň v té fázi rozpracovanosti, jakou jsem měl možnost vidět, je charakterizováno napětím mezi příslibem expresivní, velkorysé malby a tím, co na plátnech skutečně je. Michaela Roudnická dokáže zjevně pracovat rychle, ale stále je myslím dost zřetelný rozdíl mezi působivostí lehce nahozené malby a působivostí malby, na které nebylo „nic ponecháno náhodě“. Zdá se mi, že zde je trochu příliš „hluchých“ či jednoduše nedotažených míst, která podřývají dojem z jiných pasáží malby, které naopak potvrzují suverénní zacházení se štětcem i barevnou hmotou. Soudě podle toho, jak jsem viděl práci cirká 14 dní před obhajobou, by jí bývalo prospělo více času na provedení důležitých voleb týkajících se jak technických nuancí ve zpracování jednotlivých obrazů, tak obsahové skladby celé série. Jako určitý leitmotiv *Zenith House* vystupují masky či kostýmy a kulisy. Každý z těchto prvků může být zcela nahodilý – mezi obyvateli domu žila malířka, jejíž o zeď opřená plátna vypadají jako zákulisí filmové scény; herci večer dělají fórky s kousky kostýmů atp. Něco se tu děje, ale přijde mi, že je toho málo. Není tu ani dost divnosti ani dost exprese ani dost odkazů k sociální realitě. Zkrátka se mi zdá, že se Michaela Roudnické nepodařilo úplně překročit vlastní stín a zase jsme při hodnocení konfrontováni s malbami, které vypadají jako příslib něčeho většího.

Otázky k rozpravě o diplomové práci:

V rozpravě nad Vaší prací jste zmiňovala, že jste chtěla nechat v obrazech „stopy“ existujících malířských kompozic. Mohla byste ještě rozvést tento záměr? Proč bylo pro Vás důležité u obrazů zachycujících život mladých lidí v Londýně pracovat s citacemi?

Řekněte prosím něco k barevnosti obrazů. Dominují odstíny šedé a černé a výsledek tak získává znatelně „gotický“ (spíš ve smyslu současné subkultury než historického slohu) nádech. Odráží to nějak Vaši zkušenost z pobytu v *Zenith House*?

Závěrečné hodnocení:

Diplomová práce Michaely Roudnické potvrzuje kvality i nešvary, které byly přítomné již v průběhu studia. Na jednu stranu je demonstrací řemeslných dovedností a sebevědomí nutného pro volbu tématu, které není v prostředí této školy vnímáno příliš pozitivně; na druhou stranu výsledek opět působí jako určité provizorium. Osobně jsem se těšil na to, že tentokrát už to bude „pecka“, která všem kritikům vytrže zrak. Té jsem se bohužel nedočkal.

Návrh klasifikace: C (dobře)

Posudek vypracoval: Mgr. Jan Zálešák, Ph.D.

Datum: 8. 5. 2016

Podpis: